

מר שאדי [REDACTED] רמדאן, ת.ז. [REDACTED]

ע"י ב"כ עוה"ד מוריה פרידמן שריר; אסנת כהן-ליפשיץ; סיגי בן ארי; מונא חדאד
מעמותת "גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב
טלפון: 03-6244120, פקס: 03-6244130

המערער

- נגד -

1. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
2. מינהלת התיאום והקישור (עזה)
3. המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית

ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות המדינה
רח' רחוב מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים
טלפון: 02-5419555, פקס: 02-6468053

המשיבים

כתב ערעור מנהלי

מוגש בזאת ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים (כבוד השופט עודד שחם) מיום 3.3.2019. בפסק הדין דחה בית המשפט קמא את עתירת המערערים להנפיק למערער היתר כניסה מרצועת עזה לגדה המערבית לביקור אצל אביו החולה הסיעודי אשר מתגורר בגדה המערבית.

העתק פסק הדין בעת"מ 812095-01-19 שאדי רמדאן נגד מתאם פעולות הממשלה בשטחים מצ"ב ומסומן נספח ע/1.

מבוא

המערער הוא תושב רצועת עזה אשר ביקש לבקר את אביו לאחר שלקה בשבץ מוחי איסכמי ביום 5.6.2018. חמישה ימים לאחר מכן, ביום 10.6.2018, כאשר האב עוד היה מאושפז, המערער הגיש בקשה לוועדה האזרחית הפלסטינית, כנדרש מתושב עזה המעוניין לצאת מהרצועה באישור המשיבים.

הבקשה סורבה. תחילה, בשל טענת המשיבים ל"אי עמידה בקריטריונים", זאת למרות שהבקשה עמדה בכל תנאי הקריטריון הרלוונטי של המשיבים: ביקור קרוב משפחה מדרגה ראשונה, החולה במחלה קשה אשר יש בה חשש לחיי החולה, או כזו המצריכה אשפוז ממושך. לאחר שהתקבל הסירוב, ביקש המערער לקבל פרטים בנוגע לסירוב. בעקבות כך, הועברה הבקשה לאבחון בטחוני וסורבה מנימוק חדש: "טעמים ביטחוניים".

כנגד החלטה זו הוגש ביום 11.11.2018 בג"ץ 8012/18 שאדי רמדאן נ' שר הביטחון ואח'. לאחר הגשת העתירה,

זמן המערער לשני תחקירים ביטחוניים לאחרים חזרה בה המדינה מטענתה למניעה ביטחונית וטענה לסירוב על רקע אי עמידה בקריטריונים. ביום 3.12.2018 התקיים דיון בבג"ץ בפני כבוד השופטים ברק ארז, קרא ומינץ, במהלכו נדונה האפשרות שבקשתו של המערער עומדת בקריטריונים הצרים של המשיבים. ב"כ המערער פרטה את מצבו של החולה וביקשה לטעון לעניין עמידתו בקריטריונים במועד הגשת הבקשה, תוך שהיא מציינת כי על פי תשובת המשיבים, כיום המערער כבר אינו עומד בקריטריונים כלשונם במסמך סטטוס הראאות בלתי מסווג לכניסת פלסטינים לישראל למעברם בין אזור יהודה ושומרון לבין רצועת עזה וליציאתם לחו"ל (להלן: **סטטוס הראאות**).

הדיון התמקד באפשרות שמצב סיעודי, כגון מצבו הרפואי של האב במועד הדיון, יבחן כמצב הדורש אשפוז. בהקשר זה ציינה ב"כ המדינה כי "לא קיבלנו מכתב על מצב שהוא נמצא במצב סיעודי". כבוד השופטת ברק-ארז פנתה אל ב"כ המדינה ושבה והבהירה: "אם כך, לא תתנגדו לקבל מידע על מצב סיעודי, יש אנשים במצב סיעודי והמשפחה מתגייסת התגייסות מעבר למקובל..." לאחר שהמדינה התחייבה לבחון מסמכים עדכניים בהתאם להסכמות שהושגו בדיון, ובהמלצת המותב, מחק המערער את העתירה.

ביום 8.1.2019 פנה המערער באמצעות ב"כ אל ב"כ המדינה עם המסמכים המבוקשים, ביניהם חוות דעת רפואית של ד"ר [REDACTED], רופאה ישראלית אשר עיינה במסמכים שהונחו בפני המשיבים וקבעה שלפי הערכת הרופא המדווך "יכולת התנועה של מר [REDACTED] נפגעה קשות, בשלב הזה מוגדר כסיעודי ואין ביכולתו להמשיך בחיי ומיום באופן עצמאי. הוא זקוק לעזרה מתמדת ובשלב זה תלוי באופן מלא בסובביו". מההסתיונות האחת בחוות הדעת הרפואית, "לעת הזו", ניתן ללמוד שהמצב הסיעודי אינו בהכרח קבוע, אך אין ספק בהתקיימותו.

ביום 21.1.2019 סורבה הבקשה "בשים לב גם להיעדר כל התייחסות לסכנה לבריאותו או דרישה לניטור רפואי או תמיכה על ידי צוות רפואי בביתו. זאת, חרף אף בשים לב [כך במקור] לעדות לתלות מסוימת בסביבתו".

כנגד החלטה זו הוגשה ביום 31.1.2019 עת"מ 81295-01-19 **שאדי רמדאן נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים ואח'**.

בעתירה נשואת ערעור זה טען המערער לעניין פרשנות הקריטריונים, כי במועד הגשה המקורי עמדה הבקשה בקריטריונים מבלי להזדקק לכל פרשנות וכי לאחר הערות בג"ץ, נדרשת פרשנות מקלה, בוודאי כזו שלא תוסיף קשיים על המערער. עוד נטען שהמשיבים שמעו את הערות בג"ץ והביעו נכונות לבחון את בקשת המערער לאורן. עם זאת, לאחר שהוגש המסמך המאשר את מצבו הסיעודי של אבי המערער, התמידו המשיבים בסירובם לבקשה, הפעם מטעמים חדשים.

עוד טען המערער כי ממגוון סיבות הסירוב שהעלו המשיבים, עולה חשד של ממש לשרירותיות בקבלת החלטה. לבסוף נסמך המערער על סמכותם הרחבה של המשיבים וטען שהיה עליהם לאשר את הבקשה, גם אם קיימת מחלוקת באשר לעמידתה בקריטריונים, בין היתר בשל נסיבותיו הייחודיות של העניין.

בתגובה המקדמית ציינו המשיבים כי יש עדות לתלות מסוימת בלבד של אבי העותר בסביבתו וזאת בהתבסס על המסמכים הרפואיים אשר נשלחו אליהם. אל חוות הדעת הרפואית של ד"ר [REDACTED] התייחסו המשיבים כ"מסמך שנחזה להיות חוות דעת רפואית", מבלי שהעלו טעם מדוע התייחסו אליו כך. למרות שהמשיבים הצביעו על עוזר מתאמת הבריאות כאדם אשר בחן את המסמכים, ולמרות שככל הנראה העוזר נטול הכשרה

רפואית, העלו המשיבים טענות בנוגע להבחנות שנתנה ד"ר [REDACTED] על סמך המסמכים הרפואיים וכן ציינו שד"ר [REDACTED] לא פגשה את החולה. מאופן המענה עולה כי בשל עובדה זו המשיבים המעיטו ממקצועיות חוות הדעת והקלו ראש בהבחנות אשר ניתנו במסגרתה.

במהלך הדיון בעתירה הפנו ב"כ המערער אל שני הליכים משפטיים מהעת האחרונה, בהם המשיבים אישרו יציאת תושבות מעזה לביקור חולה בישראל בנסיבות דומות מאוד לעניינו של המערער: הן בנוגע למצב הרפואי של קרובות המשפחה החולות והן בנוגע לעובדה שהחולות שוחררו מאשפוז בטרם הגשת הבקשה ולמרות זאת הבקשות נבחנו ואושרו על ידי המשיבים. נציגת המשיבים לא הצליחה להצביע על הסיבות בעטיין אושרו הבקשות בשתי העתירות הללו תוך טענה שבהליכים הללו לא ניתן פסק דין.

ואולם, דווקא בשל העובדה שבקשות אלו אושרו מבלי שהתקיים דיון בעתירה, רק המשיבים יכולים לשפוך אור על הטעמים שהובילו אותם, לאחר הגשת העתירות, לאשר את הבקשות. בחינה של מקרים אלו, הייתה יכולה להסביר את מנגנון קבלת ההחלטות אצל המשיבים ולאפשר בחינה מושכלת של סבירות ההחלטה בעניינו של המערער.

בית המשפט קמא פנה אמנם אל המשיבים בבקשה להגיב לדברים, אך מששמע שאין הנציגה מצויה בפרטים, זנח את הבדיקה.

עוד ציינו ב"כ העותר כי מניסיונם הרב נלמד כי במקרים רבים המסמך הרלוונטי אשר מצורף לבקשות לביקור חולים בישראל הוא מסמך **שחרור מבית החולים** בתום האשפוז. זאת מהטעם שמסמך השחרור מכיל את המידע המקיף ביותר על החולה ומצבו, להבדיל ממסמך המאשר אשפוז ואשר ניתן במהלכו. העובדה כי המשיבים מאשרים בקשות רבות בהתבסס על מסמך שחרור מבית החולים – כאשר החולה אינו מצוי בסכנת חיים – מלמדת אף היא על בחינה שונה ומחמירה יותר בעניינו של העותר. גם לעניין טענה זו, לא נדרשה הבהרה מהמשיבים.

בפסק הדין אימץ בית המשפט קמא את עמדת המדינה במלואה. בית המשפט קבע (בצדק) כי גם לאור הערות בג"ץ "לא מתייתר הצורך בהנחת תשתית מקצועית רלוונטית להוכחת העמידה בקריטריונים שנקבעו בנוהל", אך לא נימק מדוע דחה את התשתית המקצועית הרלוונטית שהציג המערער ובכללה את חוות הדעת המקצועית של רופאה ישראלית תוך ציון שהמסמכים הרפואיים אינם ערוכים כדיון, דרישה שלא עלתה מצד המשיבים.

במהלך הדיון בבג"ץ הגיעו הצדדים להסכמה שיוצג מסמך המהווה עדות למצבו הסיעודי של אבי המערער, ואולם בית המשפט קמא התעלם מעובדה זו וכן מהערות בג"ץ. כן התעלם בית המשפט קמא מהעובדה שלאחר ההסכמות בבג"ץ, כאשר הגיש המערער את המסמך הנדרש, המשיבים הוסיפו נדבך נוסף לדרישותיהם בנוגע למצבו של אב המערער והוא שעליו להוכיח כעת שמצבו הוא סיעודי מורכב, דרישה שלא עלתה כלל בדיון בבג"ץ.

לעמדת המערער, בפסק הדין של בית המשפט קמא נפלו שגיאות משפטיות ועובדתיות ומכאן ערעור זה.

עיקרי העובדות:

1. המערער הוא תושב פלסטיני ילידת עזה, בן [REDACTED], עוסק במכירת אביזרים דקורטיביים לטלפונים סלולריים, נשוי ואב ל [REDACTED] ילדים קטינים. אביו של המערער, מר [REDACTED], ת.ז. [REDACTED], הוא תושב הגדה ואב לשבעה. [REDACTED]

בתו הצעירה, בת ■ מתגוררת עמו בגדה המערבית. שאר בניו ובנותיו מתגוררים בעזה או בחו"ל.

2. האב, מר ■ חולה סכרת מזה שנים רבות, עבר שבץ מוחי איסכמי ביום 5.6.2018, אשר גרם לאיבוד הכרה, חולשה בצד הימני של הגוף וסטייה בפה. האב אושפז במחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים "קומפלקס רפואי פלסטיין" ברמאללה.
3. ביום 10.6.2018, מיד לאחר שקיבל מסמכים רפואיים אשר מעידים על מצבו של אביו, וכאשר האב היה מאושפז, פנה המערער לוועדה האזרחית הפלסטינית בעזה והגיש בקשה לבקרו. ביום 24.7.2018 למעלה מחודש לאחר הגשת הבקשה, נשלחה פניה מטעם עמותת "גישה", בבקשה למהר ולאשר את המפגש בין האב החולה ובין בנו. יצוין שכבר ביולי 2016 הגיש המערער בקשה לצאת לביקור האב, בשל מחלת הסכרת של האב אך המשיבים כלל לא ענו לבקשתו.
4. ביום 26.8.2018 התקבלה תשובת המשיב 3: **"...המסמכים שהוגשו אינם רלוונטים לבקשה, ואינם מבססים את התנאים הנדרשים בהתאם לקריטריונים שבמדיניות, כפי שנקבע מעת לעת"** (ההדגשה במקור).
5. ביום 28.10.2018 נשלחה פניה נוספת מטעם עמותת "גישה". במסגרת הפניה הפנתה נציגת גישה, הגב' הודא אבו עביד את המשיב 3 לנתונים של משרד הבריאות הישראלי, הנוגעים לשבץ מוחי. כן ציינה נציגת גישה שהשבץ העמיד את האב בסכנת חיים ושהמערער לא פגש את אביו מזה 9 שנים. לאור מדיניות ההיתרים ומצבו הרפואי של האב, ציינה גב' אבו עביד, קיימת סבירות גבוהה שהפגישה המבוקשת תהיה האחרונה בין השניים כשהאב עוד מתקשר ולא מן הנמנע, חלילה וחס, פגישתם האחרונה בכלל. לפניה זו צורפו מסמכים רפואיים עדכניים. ככל שלא תאושר הבקשה, התבקשו הגורמים אצל המשיב 3 לציין מי בעל התפקיד ששקל את מצבו הרפואי של האב, ומהי ההכשרה הרפואית שלו.
6. ביום 7.11.2018 התקבלה תשובת המשיב 3. במסגרת התשובה נמסר שבקשת המערער לפגוש את אביו מסורבת מטעמים ביטחוניים, "שמטבע הדברים לא ניתן לחשפם". כנגד החלטה זו הוגש בג"ץ 8012/18 שאדי רמדאן נ' שר הביטחון ואח' (להלן: הבג"ץ).

בג"ץ 8012/18

7. טענות המערער בכתב העתירה התמקדו בשרירות המניעה הביטחונית אשר לכאורה עמדה כנגד המערער. אלא שלאחר הגשת העתירה, חזרה בה המדינה מטענה זו ושבה וטענה כי בקשת המערער לא עומדת בקריטריונים ולפיכך בכך התמקד הדיון בע"פ. במהלך הדיון טענה ב"כ העותר כי יש לבחון את הבקשה לאור מצבו הרפואי של אבי העותר במועד הגשתה. טענה זו לא שמט המערער מעולם. עם זאת, שופטי ההרכב התייחסו לאפשרות שחלוף הזמן והשינוי במצבו הרפואי של האב, לא בהכרח שינוי לרעה את מצבו של העותר, שכן תחת פרשנות מתאימה, מצבו הסיעודי הנוכחי של האב יכול להיכלל בגדר הקריטריונים. ב"כ המערער הסבה את תשומת לב ההרכב כי לעמדת המשיבים האב במצבו הנוכחי אינו עומד בקריטריונים וכפי שניכר מהפרוטוקול, שופטי ההרכב **דח** עמדה זו (שורות 32-17 לפרוטוקול). כבוד השופטת ברק-ארז ציינה כי יתכן והקריטריון מספיק רחב כדי לבחון מצב רפואי מורכב של אדם מבוגר "שהוא מצריך אשפוז" אך "אדם בוחר להיות בביתו מטעמים כאלו ואחרים". במישור המעשי, במטרה לקדם פתרון (שורה 11

לפרוטוקול) הבהירה כבוד השופטת ברק-ארז למשיבים כי "המילה מצריך אשפוז זו מילה רבת משמעות. היא ניתנת ליותר מפרשנות אחת" והציעה כי המשיבים יתייעצו בנוגע לשאלות שהעלה ההרכב.

בהמשך לדברים אלו שאל כבוד השופט קרא את המשיבים: "אדם שנמצא במצב סיעודי, האם הוא מוגבל לאדם שנמצא באשפוז? ועל כך הגיבה ב"כ המשיבים: "לא קיבלנו מכתב על מצב שהוא נמצא במצב סיעודי". בתגובה חידדה כבוד השופטת ברק-ארז: "אם כן, לא תתנגדו לקבל מידע על מצב סיעודי, יש אנשים במצב סיעודי, והמשפחה מתגייסת התגייסות מעבר למקובל..." (עמוד 3 החל משורה 27). בהקשר זה ציינה ב"כ המערער כי: "המסמך הרפואי שנוכל להציג הוא זה שמצביע על מצבו לאחר השבץ" וכבוד השופטת ברק-ארז הגיבה: "לפעמים אפשר להביא את התיאור בצורה מפורטת שתשקף את המצב... אמרתם שהוא במצב סיעודי, אם כדבר אכן כך, תביאו אישור על כך". לאחר מכן הגיבה ב"כ המשיבים על הדברים וכן על הצורך להשיב במהירות לבקשה "שמענו את הערות בית המשפט" (עמוד 4 החל משורה 9). בסוף הדיון לאחר שציינה כבוד השופטת ברק-ארז ש"אנו עוסקים ביישום הקריטריון... אין טעם בעמדה שלהם בדיעבד, לא התקבלה על זה החלטה..." היא סיכמה: "אנו רק נוודא מהמשיבים את הדברים. ככל הניתן נבקש שתעשו מאמץ" (עמוד 7 שורה 37-36). ועל כך הגיבה ב"כ המשיבים בחיוב.

8. במהלך הדיון, המשיבים לא טענו בשום שלב שמצב סיעודי אינו יכול להיכנס בגדר הקריטריון. ב"כ המשיבים הודיעה שהיא תצא להתייעץ עם שולחיה (עמוד 3 שורה 24) והדיון עצמו נעצר פעמיים להתייעצויות (עמודים 5, 7). עם זאת, המשיבים נמנעו ממתן הערות או הסתייגויות להצעת בית המשפט לאופן בו ניתן לבחון את הבקשה ביודעם כי מדובר באדם סיעודי הנמצא בביתו ומטופל על ידי משפחתו ותו לא.

9. במסגרת פסק הדין נקבע שבחינת הבקשה בהתאם לקריטריונים לגופה לא נעשתה על פי הנהלים ושעל פי עמדת המשיבים על המערער להגיש בקשה עדכנית שתפרט את מצבו הרפואי העדכני של אביו ותיבחן התאמתו לקריטריונים. לאור הנסיבות ובהמלצת בית המשפט יועברו המסמכים באמצעות ב"כ המשיבים והתשובה תינתן תוך 15 יום (בשל טעות סופר נכתב 45 יום בפסק הדין). המשפט המסכם את פסק הדין הינו "יש לקוות כי העניין ייבחן כעת לגופו ובאופן יעיל".

בחינת המסמכים העדכניים על ידי המשיבים

10. ביום 8.1.2019 נמסרו לב"כ המשיבים שלושה דו"חות רפואיים המתארים את מצבו של החולה. בהם דו"ח עדכני מיום 20.12.2018 כשבועיים לאחר מועד הדיון בבג"ץ. ביודעם כי בחינת הדו"חות נעשית על ידי פקיד אדמיניסטרטיבי אשר קרוב לוודאי חסר השכלה רפואית ויכולת לגבש חוות דעת רלוונטית בנוגע לנאמר בדיון בבג"ץ, צורפה כתמיכה לדו"חות הרפואיים חוות דעת של ד"ר [REDACTED], רופאה ישראלית אשר הסתמכה על הדו"חות וקבעה באופן נחרץ על פיהם כי בשלב הזה החולה "מוגדר כסיעודי" וכן שהוא "זקוק לעזרה מתמדת ובשלב זה תלוי באופן מלא בסובביו". [יצוין שרק בשלב מאוחר יותר נודע למערער מי בעל התפקיד אשר בחן את הדו"חות, הגם שלא צוין האם יש לו הכשרה רפואית כלשהיא].

11. ודוק: העותרים פנו לד"ר [REDACTED], על מנת שיוכלו להציג בפני המשיבים את נקודת מבטה של רופאה הפועלת במסגרת מערכת הבריאות הישראלית. הצגת מסמך כזה מרופא ישראלי הוא פרקטיקה שגורה, שנעשה בה שימוש במאות ואלפי עתירות מנהליות הנדונות בפני בתי המשפט. ברוב המכריע של

המקרים, כאשר מדובר בחולים פלסטיניים אין חוות דעת אחרת שניתן להציג בעניינם בשל חוסר הגישות והעדר משאבים. בענייני: הרופא המטפל כתב את הדו"חות אשר מקיפים תקופה של כחצי שנה ורופאה ישראלית - בעלת הכשרה רפואית מתאימה והכרות עם עולם המושגים וההגדרות אשר בישראל, בין היתר בנוגע לחולים סיעודיים - גיבשה את הממצאים העולים מהדו"חות לכדי חוות דעת שהוגשה **בהליך מינהלי** אשר אינו כפוף לדיון הראיות. הרופאה התבססה על קביעות הרופאים המטפלים ולא חרגה מהם או שינתה את מהותם.

12. ביום 21.1.2019 התקבלה תשובת המשיבים לאמור כי הבקשה מסורבת. לטענת המשיבים מהמסמכים לא עולה כי החולה מצוי בסכנת חיים, באשפוז או במצב המצריך אשפוז וזאת בשים לב להיעדר התייחסות לסכנה לבריאותו או **דרישה לניטור רפואי או תמיכה על ידי צוות רפואי בביתו**, וחרף "עדות לתלות מסוימת בסביבתו". ודוק. המסמך הרפואי של הרופא המטפל מיום 8.1.2019 אינו מדבר על תלות מסוימת אלא מלאה, כפי שהסבירה הרופאה הישראלית בחוות דעתה.

13. בין לבין ניתן ביום 20.1.2019 פסק דין משלים בבג"ץ 8856/18 **פלוגית ואח' נ' שר הביטחון ואח'** הקובע כי בהתאם לחוק בתי המשפט לעניינים מנהלים (תיקון מס' 117) התשע"ח-2018 (ס' 5א לחוק ופרט 3א לתוספת הרביעית) "לבית המשפט לעניינים מנהלים בירושלים מסורה הסמכות לדון בעתירות שעניינן מעבר מרצועת עזה לאזור דרך ישראל". בהתאם לכך, עניינו של המערער הקים סמכות עניינית בבית המשפט לעניינים מנהליים, הגם שנדון קודם בבג"ץ.

14. ביום 31.1.2019 הוגשה עת"מ 81295-01-19 **שאדי רמדאן נ' מתאם פעולות הממשלה בשטחים ואח'** כנגד ההחלטה המפורטת בס' 12 לעיל (להלן העת"מ).

ההליך בבית המשפט קמא

15. בעתירה המנהלית טען המערער כי הערות בג"ץ בהליך שהתקיים בעניינו, נועדו לאפשר את ביקורו אצל אביו החולה, וזאת בעת בחינת המצב הרפואי **העדכני** של אביו, בחינה שמתקיימת לאחר מספר חודשים ממועד השבץ שעבר וממועד הבקשה המקורית שהוגשה בעקבותיו. עוד טען המערער שהמשיבים הביעו נכונות לבחון את הבקשה לאורה של הפרשנות שהציע בית המשפט הנכבד לעניין חולה **סיעודי** במועד הדיון ולא העלו טענות או הוסיפו תנאים נוספים בפני בג"ץ. כך נוצר מצג, הן בפני המערער והן בפני בג"ץ, שבו המדינה מקבלת את הצעת בג"ץ לבחון את הבקשה באופן זה, מצג שהתברר בדיעבד כמצג שווא. שכן לאחר שהוגש המסמך המאשר את מצבו הסיעודי של אבי המערער, התמידו המשיבים בסירובם לבקשה, הפעם מטעמים **חדשים**.

16. לעניין הבקשה המקורית נטען שהיא עמדה בקריטריונים מבלי להזדקק לפרשנות, ואינדיקציה לכך ניתן לקבל מהבדיקה הביטחונית אליה הועבר עניינו של המערער. יצוין כי את הטענה שאת הבקשה יש לבחון לפי המצב העובדתי במועד הגשת הבקשה המקורית לא זנח המערער מעולם. עוד טען המערער כי מגוון סיבות הסירוב שהעלו המשיבים, אשר השתנו כל פעם על פי הצורך, מעלה חשד של ממש לשרירותיות בקבלת ההחלטה.

17. לבסוף טען המערער כי, היה על המשיבים לנצל את סמכותם הרחבה לאישור הבקשה, גם אם קיימת

מחלוקת באשר לעמידתה בקריטריונים, בין היתר בשל נסיבותיו הייחודיות של העניין. בין היתר ציין המערער שמעל לעשור הוא חי במנותק מאביו וכן שלעמדת גורמי הביטחון לא עולה סיכון ביטחוני מיציאתו לגדה המערבית, סיכון אשר עליו לכאורה מושתתת כל מדיניות הבידול ומשטר ההיתרים.

18. בתגובה המקדמית ציינו המשיבים, בהתבסס על המצב הביטחוני ועל המדיניות של המשיבים אשר עליה מושתת משטר ההיתרים, שעוזר מתאמת הבריאות במנהל האזרחי (שהוא כאמור חסר הכשרה רפואית) סבור כי יש עדות לתלות מסוימת של אבי המערער בסביבתו. זאת, בהתבסס על דו"חות רפואיים וכן על חוות הדעת הרפואית שנשלחה למשיבים. אל חוות הדעת הרפואית התייחסו המשיבים כ"מסמך שנחזה להיות חוות דעת רפואית", מבלי שהעלו טענה על מקוריותו, אמינותו של המסמך, או כל טעם אחר שיכול להצביע על פגם בחוות הדעת. כל שעלה כנגד חוות הדעת הוא שהפרשנות שנתנה ד"ר [REDACTED] למסמכים הרפואיים אשר היו לפניו אינה נכונה, שהיא צטטה את המסמך הרפואי באופן שגוי [יש לציין שלא היה כל ציטוט בחוות הדעת של הרופאה] ושהיא לא פגשה את החולה. בשל כל אלו קבעו המשיבים שהחלטתם לסרב לבקשתו של המערער לביקור של ימים ספורים אצל אביו הסיעודי, המשתקם משבץ מוחי, הוא סביר.

19. לגופו של עניין נציין שבכל אחד משלושת הדו"חות הרפואיים מצוינת תלות בסביבה, כאשר בדו"ח העדכני ביותר מדובר על תלות שהיא מוחלטת:

"Still he is in need for social and relative support and unable to do his normal daily activities and his normal functions alone "

(זאת, בנוסף לפירוט מחלות הרקע, תרופות אשר אותן המטופל נוטל וכן משך הזמן אשר חלף מאז השבץ).

20. נוכח זאת, אין ספק שאדם בעל הכשרה מתאימה, כפי שיש לרופאה ישראלית, יכול לגבש חוות דעת מהימנה על סמך התמונה הכללית שעולה מדו"חות אלה וללמוד מהם על מצבו של אדם, הגם שאינם כתוב בשפה שנהירה להדיוטות.

21. במהלך הדיון התמקדו הערות בית המשפט הנכבד באופן עריכת מסמך חוות הדעת הרפואית ולעובדה שחוות הדעת אינה ערוכה לפי פקודת הראיות. כמו כן, בית המשפט קמא שב וחזר אל הקריטריונים של המשיבים לעניין בחינת בקשתו של המערער ולא ביקש לקבל הסבר מדוע זנחו המשיבים את האפשרות לפרש את התיבה "מצריך אשפוז" ככוללת בגדרה גם "מצב סיעודי", לאור הערות בג"ץ לעניין פרשנות התיבה.

22. בנוגע למצבו הרפואי של אבי המערער, לא הייתה מחלוקת שהוא נמצא במצב סיעודי. עם זאת, בית המשפט קמא התקשה לקבל את הטענה כי מצבו הסיעודי של האב נכלל בגדר הקריטריונים, בין היתר בשל שאלת מידת תלותו של האב בסביבתו, שוב תוך התעלמות מהערות בג"ץ במועד הדיון.

23. במהלך הדיון בעתירה טען המערער כי ברוב המקרים של המקרים בהם מאושר ביקור של קרוב משפחה מאושפז הדבר קורה לאחר תום האשפוז והביקור מתקיים לאחר שהחולה משוחרר לביתו. בין הסיבות עליהן הצביע המערער למגמה זו הוא משך הטיפול הארוך של המשיבים בבקשות אלו, 50 ימי עבודה על פי נהלי המשיבים, ולעיתים אף פרק זמן ארוך יותר כאשר בחלוף חודשיים בקירוב ממועד הגשת הבקשה, מרבית החולים שאושפזו, כבר שוחררו לבתיהם. עוד סיבה אשר עליה הצביע המערער היא העובדה שעל

התושבים להגיש מסמכים המפרטים את המצב הרפואי של קרוב המשפחה החולה, וכאשר מדובר באשפוז, המסמך המפורט והרלוונטי ביותר הוא **מסמך השחרור מאשפוז**. לביסוס טענה זו הפנה המערער לשני הליכים משפטיים שהתקיימו לאחרונה מול המשיבים, עת"מ 02-19-02-19-02-19, בהם הציגו העותרות את מסמכי השחרור מבית החולים של קרוב המשפחה ובקשתן אושרה.

24. במהלך הדיון הודתה נציגת המשיבים – יועמ"ש מת"ק עזה - שהיא אינה מכירה את הפרטים. לא את הטענה הכללית ולא את המקרים הפרטניים וכי תוכל לבדוק את הדברים עם הגורמים המקצועיים במת"ק. חרף האמור בית המשפט הנכבד לא הורה למשיבים להתייחס לטענות אלה, אם בזמן הדיון תוך עצירתו ויציאה להפסקה או דרך השלמת נתונים וקיום דיון נוסף ע"פ הצורך.

פסק הדין של בית המשפט קמא

25. בפסק דינו, אימץ בית המשפט קמא את עמדת המדינה במלואה. בית המשפט קמא ייחס משקל רב לעובדה שחוות הדעת הרפואית שהוגשה בעקבות בג"ץ 8012/18 לא הייתה ערוכה כדין, טענה אשר לא נטענה על ידי המדינה ועל אף שמדובר כידוע בהליך מנהלי. בהקשר זה ציין שגם לאור הערות בג"ץ "לא מתייתר הצורך בהנחת תשתית מקצועית רלוונטית להוכחת העמידה בקריטריונים שנקבעו בנוהל" אף שהמערער הניח תשתית מקצועית רלוונטית, שאותה אימץ בית המשפט קמא כאשר קבע בפסק הדין שמצבו של אבי המערער הוא סיעודי.

26. בית המשפט קמא קבע שלא הונחה תשתית של ממש אודות התנהלות המשיבים במקרים אחרים, חרף הפניות המערערים להליכים ספציפיים אשר תהליך קבלת ההחלטות בהם נמצא בידיעתם הבלעדית של המשיבים. פסק הדין אף אינו מאבחן את המקרים שהוצגו בפני בית המשפט לבין עניינו של המערער ולא מנמק את התעלמותו מהם. באשר לטענת המערערים כי לצורך ביקורי קרובי משפחה בישראל מציגים התושבים כעניין שבשגרה מכתבי שחרור מבית החולים, הרי שטענה זו לא נסתרה אך גם היא לא נבדקה כלל על ידי בית המשפט.

27. בכל הכבוד הראוי, התעלמותו של בית המשפט קמא מהערות בג"ץ ומהתחייבות המשיבים בפניו לבחון מחדש את הבקשה בהתאם להערות אלו, וקביעתו שלא הונחה בפניו תשתית עובדתית רלוונטית שגויות לעמדת העותרים ומכאן ערעור זה.

טענות הערעור

שגה בית המשפט קמא עת קבע כי נקודת המוצא לדיון מצויה כולה ב"סטטוס הרשאות", תוך התעלמות מהפרשנות שהציעו שופטי ההרכב בבג"ץ

28. אין מחלוקת כי הקריטריונים ליציאת תושבי עזה מהרצועה לגדה המערבית מוסדרים בסטטוס ההרשאות, ובכלל זה קריטריון "ביקור חולה" הרלוונטי לענייננו. ואולם, בית המשפט קמא שגה כאשר התעלם מההערות הפרשניות של בית המשפט הגבוה לצדק בנוגע לפרשנות התיבה "מצריך אשפוז" בסטטוס ההרשאות ותחולתה על אדם הנמצא במצב סיעודי.

29. למעשה, בית המשפט קמא נמנע מהתייחסות לדיון אשר נערך בבג"ץ כנקודת מוצא או כבסיס לדיון. פסיקתו של בית המשפט קמא כלל לא מתייחסת למצבו הסיעודי של אבי המערער והאפשרות שמצב זה ייכנס בגדר הקריטריונים, זאת למרות שקבע ש"מן המסמכים עולה כי הוא מוגדר כסיעודי וכי הוא תלוי באחרים" (עמ' 5 שורה 4-3 לפסק הדין).

30. פרשנותם של דינים אגב הכרעה בסכסוך, היא מסמכותה של הרשות השופטת. החל בחוקי יסוד וכלה בתקנות (בג"ץ 9070/00 **חברת-הכנסת לימור לבנת נ' חבר-הכנסת אמנון רובינשטיין – יושב-ראש ועדת חוקה חוק ומשפט**, נה(4) 800 (2001)). משהעיר בג"ץ את הערותיו, הפכה עמדת המדינה משנית, וממילא כאמור וכמובא לעיל, לא עלתה התנגדות המדינה לפרשנות זו.

31. ודוק: בהינתן דעתו של בג"ץ לעניין פרשנות התיבה "מצריך אשפוז", אין עוד צורך להידרש לעמדת המדינה שכן "בית-המשפט הוא-הוא ה"מומחה" לפירוש חוק – לכך הוכשר וזו משימתו – וממילא אין הוא רשאי לתלות עצמו באחרים זולתו" (בג"ץ 3648/97 **סטמקה נ' שר הפנים**).

32. כמפורט לעיל, חלק ניכר מהדיון הקדיש בג"ץ לשאלת פרשנותה האפשרית של התיבה "מצריך אשפוז". בעשותו כך, פעל בג"ץ בתחום מומחיותו ועל פי הסמכות המסורה לו, לפרש את הדין תוך הסכמה של המדינה לבחון האם אביו של המערער נכנס לגדר הקריטריונים נוכח פירוש התיבה "מצריך אשפוז" **ככוללת מצב סיעודי**. לו הייתה המדינה מעלה התנגדות לפרשנות זו, לא מן הנמנע שהערות בג"ץ היו מקבלות עיגון בהחלטתו ופסק דינו. העתירה נמחקה בהסכמה נוכח הבנה זו.

33. לאור האמור, שגה בית המשפט קמא כאשר התעלם לחלוטין מסמכותו העליונה של בג"ץ לפרש את הדין. בג"ץ הקדיש את זמנו ומומחיותו במהלך הדיון על מנת לקדם באופן מעשי את האפשרות של המערער לפגוש באביו ושב והבהיר זאת חזור והבהר (ע"מ 1 שורות 6-7, ע"מ 3 שורה 12, ע"מ 5 שורות 3, 16-18, ע"מ 6 שורות 7-8, ע"מ 7 שורות 10-13). מאמציו כוונו לפירוש פרקטי לתיבה "מצריך אשפוז". בהתעלמו באופן מוחלט מהעובדה שהפרשנות אותה ראה לנכון לציין בג"ץ לתיבה **מצריך אשפוז** היא התקיימו של **מצב סיעודי**, התעלם בית המשפט קמא מהסמכות הגבוהה לעניין זה.

שגה בית המשפט קמא כאשר לא הבחין בין מצב סיעודי לבין מצב סיעודי מורכב

34. בנוגע למצבו הרפואי של אבי המערער, ניכר שלא הייתה מחלוקת שהוא מוגדר במצב סיעודי. המסמך הרפואי מהרופא המטפל מיום 8.1.2019 כמו גם חוות הדעת הרפואית הצביעה על מצבו הסיעודי של האב, המדינה לא ערערה על קביעה זו ובית המשפט קמא אף קבע בפסק דינו כי "אין מחלוקת כי אביו של העותר לקה במחלה קשה" וכן כי "מן המסמכים עולה כי הוא מוגדר כסיעודי וכי הוא תלוי באחרים" (פס' 4 לפסק הדין).

35. במהלך הדיון בבג"ץ תיארו העותרים את מצבו הרפואי של האב באופן ברור ומלא. בהתייחס לתיאור זה, של אדם סיעודי, **שאינו** נזקק לניטור רפואי או תמיכה על ידי צוות רפואי בביתו, העיר בית המשפט כי יש לבחון האם הוא נכנס בגדר הקריטריון כמצב המצריך אשפוז. בית המשפט קמא, לא נתן כל משקל להערה זו של שופטי בג"ץ ולא עמד על ההבחנה בין מצב סיעודי – בו מצוי אבי העותר ואליו התייחסו שופטי בג"ץ לבין מצב סיעודי מורכב, שבהתקיימותו התנו המשיבים את תחולת הקריטריון.

36. זאת על אף, שגם לעניין הבחנה מהותית זו, הניח העותר תשתית מקצועית רלוונטית חשובה. מפסקה 6 לפסק דינו של בית המשפט קמא עולה שנוהל של בתי חולים גריאטריים אינו מהווה לעמדת בית המשפט תשתית מקצועית רלוונטית להוכחת העמידה בקריטריונים, לאור הערות בג"ץ לפיהן ייתכן מצב שבו אדם נמצא בביתו למרות שמצבו מצריך אשפוז. הערות בג"ץ כאמור נגעו ספציפית למצב סיעודי.

37. בנוהל האגף לגריאטריה של משרד הבריאות, אשר הוצג במהלך הדיון לביסוס הטענה שאבי המערער הוא אדם סיעודי, מוגדר חולה סיעודי כך :

"מטופל סיעודי מטופל מוגדר כמטופל סיעודי כאשר מתקיימים בו שני התנאים הבאים :

א' מצב בריאותו ותפקודו ירודים כתוצאה ממחלה כרונית או מליקוי קבוע גופני או מנטלי, והוא סובל מבעיות רפואיות הדורשות מעקב רפואי מיומן במסגרת בעלת אופי רפואי לתקופה ממושכת.

ב' מתקיים בו אחד או יותר מהמצבים להלן :

(1) הוא מרותק למיטה או לעגלת נכים.

(2) אין לו שליטה על הסוגרים.

(3) הוא מתהלך בקושי רק עקב פתולוגיה או סיבוכי מחלות"

באותו הנוהל מוגדר גם חולה סיעודי מורכב :

"מטופל סיעודי מורכב חולה המוגדר כחולה סיעודי או תשוש נפש באופן קבוע ובנוסף לכך נדרשים טיפול והשגחה ע"י צוות עם מיומנויות מקצועיות גבוהות כתוצאה מעומס טיפולי סיעודי ומצב רפואי כמפורט להלן :

1. מטופל סיעודי במצב בלתי יציב, הסובל מבעיות רפואיות שבגינן לא נדרש אשפוז בבית חולים כללי, ומאידך נדרש טיפול רפואי וניתור רפואי" (ההדגשה אינה במקור, להגדרה עוד 6 סעיפים חלופיים שלא הובאו כאן).

38. הנה כי כן, המדינה התעלמה מהגדרות משרד הבריאות הישראלי לעניין חולה סיעודי והשיבה לפניית המערער בהתבסס על ההגדרה של חולה סיעודי-מורכב. המדינה לא הסבירה ובית המשפט לא דרש ממנה להסביר מדוע נעשתה הבחינה לאור הגדרה זו ולא לאור הגדרת חולה סיעודי כפי שדובר בדיון בבג"ץ.

שגה בית המשפט כאשר קבע שהעותרים לא הניחו תשתית עובדתית רלוונטית להיותו של העותר סיעודי התלוי באופן מלא בסביבתו

39. "לא למותר להזכיר כי לבית המשפט אין ברגיל את המומחיות הנדרשת לקבוע האם קיים מצב של חשש לחיי החולה או צורך באשפוז ממושך" קבע בית המשפט קמא (ע"מ 5 שורה 17-15 לפסק דינו) ובצדק. חרף האמור קבע בית המשפט קמא כי "במכתבים אלו [עליהם התבססה חוות הדעת של ד"ר ██████████] אין אמירה על תלות מלאה של האב, כי אם על תלות" (שם, שורות 33-32). בקביעתו זו, שם בית המשפט קמא עצמו בעמדה מקצועית גבוהה מזו של רופאה, בעניינים של רפואה.

40. קביעה זו אינה עולה בקנה אחד עם הלשון המפורשת בה נקטו הרופאים המטפלים במסמך מיום 8.1.2019 שקבעה :

Still he is in need for social and relative support and **unable to do his normal daily activities and his normal functions alone** "

41. בהתאמה ובהסתמך על דו"ח זה, קבעה גם חוות הדעת של ד"ר [REDACTED] כי אבי העותר "מוגדר כסיעודי ואין ביכולתו להמשיך בחיי היומיום באופן עצמאי והוא זקוק לעזרה מתמדת ובשלב זה תלוי באופן מלא בסובביו".

42. מעבר לנדרש יצויין ס' 223 **בחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב]**, תשנ"ה-1995 מגדיר מהן פעולות יום יום: "פעולות יום-יום – "לבישה, אכילה, שליטה בהפרשות, רחצה, ניידות עצמית בבית". האם באמת נותר מקום לספק שמצב כזה יוצר תלות מוחלטת של אדם בסביבתו? כאמור, חוות הדעת הרפואית של הרופאה הישראלית קובעת שלא. לצורך כך, אין צורך לבחון את החולה שכן היא ממשיגה את תיאור העובדות הרפואיות המתוארות בה ותו לא.

43. עוד לעניין התשתית העובדתית, ציין בית המשפט באמירת אגב, כי לא הונחה לפניו חוות דעת ערוכה כדין בהתאם לפקודת הראיות. אמנם אין מדובר בקביעה שיפוטית המבססת את דחיית העתירה (וזאת לא בכדי) אך למעלה מן הצורך יצוין כי נקודת המוצא היא כי **דיני ראיות אינם חלים בעניינים מנהליים** (דפנה ברק-ארוז, משפט מינהלי, כרך א' 444 (2010)). וזאת מהטעם "שרשות מנהלית אינה בית משפט ולכן אמות המידה להכרעה עובדתית שלה, אינן צריכות להיות שאובות מדיני הראיות הרגילים" (שם).

44. הלכה מושרשת היא, שמקום שמדובר ברשות מנהלית, המפעילה את שיקול-דעתה על-פי דין, אין היא כבולה בדיני הראיות החלים בבתי המשפט, אם לא נקבע אחרת בחיקוק, והיא רשאית לבסס את החלטותיה על ידיעות שהגיעו אליה, ושאותן לא ניתן להוכיח בבית-משפט (בג"ץ 581/80 אליהו אמסלם נ' נציב שירות בתי הסוהר). ואכן, גם בעניינים של רפואה, כאשר על בית המשפט לבחון את תוקפה של החלטה מנהלית, יעשה זאת בכלים בהם השתמשה הרשות, על סמך ראיות מנהליות.

45. מהימנות המסמכים הרפואיים לא נתקפה על ידי המדינה ואף בית המשפט קמא לא קבע שהם אינם מהימנים. לפיכך לעמדת המערער – הונחה תשתית עובדתית רלוונטית מספיקה - די בדו"חות הרפואיים ובחוות הדעת הרפואית לביסוס החלטה המנהלית שמצבו של אבי המערער הוא סיעודי.

שגה בית המשפט קמא כאשר לא דרש הבהרות והסברים מהמשיבים ואימץ את עמדתם מבלי לנמק

טענת המערער שהחלטה בעניינו התקבלה בחוסר תום לב ובשרירות

46. המערער טען כי העובדה שבקשתו הועברה לבחינה ביטחונית ולאחר מכן נקבע כי היא אינה עומדת בקריטריונים, מלמדת על פגם באופן קבלת החלטה אצל המשיבים. ואולם, בית המשפט קמא קבע כי ייתכן שבשל טעות כזו או אחרת נבחן ההיבט הביטחוני בנוגע לעניינו של העותר ושאינו בכך כדי לייתר את הצורך בבחינה עניינית האם העותר עומד בקריטריונים שנקבעו בנזהל. ואולם כאמור, טענת המערער בהקשר זה לא נטענה לצורך ביסוס העמידה בקריטריונים, כי אם לביסוס הטענה כי החלטת המשיבים ניתנה בחוסר תום לב ובשרירותיות, לאחר שכבר הוחלט שהיא עומדת בקריטריונים.

47. שגה בית המשפט קמא כאשר פטר את המדינה ממתן הסבר להתנהלותה זו ואף הציע הסבר אפשרי במקומה. המערער יבקש להפנות שוב לבג"ץ 4161/18 אסמאא עג'רמי נ' שר הביטחון ואח', שם היה די

בשינוי הטעם לסירוב לאחר הגשת העתירה – מסירוב טעמים בטחוניים לסירוב בשל אי עמידה בקריטריונים והסרתה של המניעה הבטחונית – בכדי להביא את בית המשפט הנכבד להמליץ למשיבים (הם המשיבים דכאן) לחזור בהם מהחלטת הסירוב, והעותרת קיבלה אישור לבקשתה במעמד הדיון. בבג"ץ 954/18 **אלהאם שאהין ואח' נ' שר הביטחון ואח'** (להלן: **עניין Right to play**) די היה בכך שהמשיבים לא הצליחו להסביר את התנהלותם השונה בעבר על מנת להביא את בית המשפט להמליץ להם לחזור בהם מהחלטת הסירוב למעבר בין עזה לגדה של שלושה עובדי ארגון הומניטארי בשל אי עמידה בקריטריונים והמשיבים קיבלו המלצה זו במעמד הדיון.

48. יצוין שהטענה שרק בקשות אשר עומדות בקריטריונים מועברות לבחינה ביטחונית אינה "הנחה" של המערער, כפי שקבע בית המשפט קמא. טענה זו נשענת על הצהרות ועדויות המשיבים והיא אף מעוגנת ב**נוהל כניסה לביקור חולה המאושפז בישראל/איו"ש/חו"ל** מאוקטובר 2014 של המשיבים, לפיו בקשה שנמצא שהיא עומדת בקריטריונים, תועבר לבחינה ביטחונית. המשיבים עצמם אינם טוענים אחרת בנוגע לסדר הדברים.

49. יודגש שהמשיבים מקפידים הקפדה יתרה על סדר דברים זה. באופן זה, שגם כאשר מגיע עניין לפתחו של בית המשפט הנכבד וגם כאשר המועד המבוקש מתקרב והולך, המשיבים אינם ממהרים לקיים בדיקה ביטחונית לעותרים, זאת כל עוד לעמדתם הם אינם עומדים בקריטריונים.

קבלת הבהרות בנוגע להליכים אשר עלו במסגרת הדיון וכן בנוגע לבקשות ביקור חולים בישראל

50. כאמור לעיל, הודתה נציגת המשיבים כי היא אינה בקיאה בפרטים בכל הנוגע לאופי המסמכים אשר מוגשים כתמיכה בבקשות ליציאה לביקור חולים בישראל לאחר שיצאו מאשפוז וכן בנוגע להליכים הפרטניים אשר אליהם הפנה המערער. למרות זאת, נמנע בית המשפט קמא מלדרוש הסברים והשלמת מידע בעניינים אלה מנציגת המשיבים באופן שסיכל את האפשרות לקיים דיון מושכל על בסיס תשתית עובדתית מלאה באופן הטיפול של המשיבים בתיקים דומים אחרים ולתת לכך את המשקל הראוי במסגרת פסק הדין.

51. בשני המקרים המשיבים הם מחזיקים הבלעדיים בכלל העובדות והנתונים: לעניין הבקשות לביקור חולים, הרי שסך כל הבקשות לביקור חולים בישראל על מסמכיהן, מגיעות אל המשיבים ובי"כ המערער מכירות רק חלק קטן מהבקשות, של לקוחות עמותת גישה. באשר להליכים אשר אליהם הופנה בית המשפט הנכבד, הרי ש**רק בידי המשיבים הנתונים** הנוגעים להליכים אלו:

52. בעת"מ 02-19- [REDACTED] הוגשה העתירה כנגד ההחלטה של המשיבים לסרב לביקור של תושבת עזה אצל אחותה החולה, אזרחית ישראלית, אשר הייתה מאושפזת בישראל, בשל אי עמידה בקריטריונים. העתירה הוגשה ב 13.2.2019 והאחות קיבלה אישור ביום 19.2.2019, לאחר שהמשיבים חזרו בהם מהחלטתם. עת"מ 02-19- [REDACTED] הוגשה ביום 13.2.2019 בשל אי מתן מענה לביקור אחות. העתירה הוגשה לאחר שהאחות השתחררה מבית החולים וצורף לה סיכום אשפוז עם תאריך השחרור. עם קבלת העתירה השיבו המשיבים בחיוב לבקשה והעותרת נכנסה לישראל לבקר את אחותה, בביתה.

53. בשני המקרים מדובר על תושבות עזה אשר ביקשו לבקר אזרחיות ישראליות, בנסיבות רפואיות דומות

מאוד לנסיבותיו של אבי המערער ובקשתן התקבלה כאשר היה ברור שהן אינן מאושפזות ובהתבסס על מסמכים השחרור מאשפוז. מנגנון קבלת ההחלטות אצל המשיבים אינו שקוף ולפיכך אופן קבלת ההחלטות, לרבות בשני מקרים אלה אשר הובאו כדוגמא לעמידת המערער בקריטריונים, נמצאים בידיעתם הבלעדית של המשיבים וניתן היה להורות להם להציגו. מדובר בדוגמאות בלבד, אשר היה בהן ללמד על מדיניות המשיבים לאישור ביקורים בנסיבות דומות מאוד לנסיבות בקשתו של המערער, מדיניות אשר מסיבה לא ברורה, אינה חלה על המערער.

54. זאת ועוד, ימים לאחר מועד הדיון, הוחלט לאשר בקשה נוספת לביקור אב חולה בביתו אשר בגדה המערבית. הבקשה אושרה לאחר שהוגשה עתירה, עת"ם 02-19-02, בעת שהאב החולה, אחרי שבץ היה "במצב סיעודי, מרותק למיטתו, אינו שולט בצרכיו הבסיסיים ומטופל על ידי בניו". (ס' 3 לכתב העתירה).

55. בית המשפט קמא לא הורה לבחון ביסודיות את טענות המערער, למרות שאפשר והיה בהן להוכיח את טענתו שבקשתו עומדת בקריטריונים של המשיבים ובכך טעה.

"כל עוד הנר דולק - אפשר לתקן"

56. סירוב לבקשות כגון זו של המערער הופכות לא פעם להיות מעשה עשוי, עם פטירתו של החולה. אבי המערער, יבדל"א, לקה בשבץ מוחי לפני קרוב לשנה, שרד ושחרר לביתו לאחר אשפוז ממושך. עם זאת, אותות השבץ ניכרים בו עד היום והוא נמצא בביתו במצב סיעודי כשהוא תלוי לחלוטין בסביבתו. סירוב המשיבים לאישור הפגישה בין המערער לאביו עדיין אינו בגדר מעשה עשוי כל עוד האב בחיים. עילת הביקור עודה מתקיימת ועומדת בקריטריונים הצרים של המשיבים.

57. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור ולהפוך את החלטת בית משפט קמא. כמו כן מתבקש בית המשפט לחייב את המשיבים בהוצאות העתירה והערעור, בשכ"ט עו"ד ומע"מ.

58. הערעור נתמך בתצהיר המערער שנחתם בפני עורכת דין ברצועת עזה ונשלח לח"מ, לאחר תיאום טלפוני. בשל הקושי בקיום מפגשים בין המערער לבין ב"כ, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התצהיר ואת ייפוי הכוח שנחתמו ונשלחו בפקס.

17.4.2019

מוריה פרידמן שריר, עו"ד

ב"כ המערער